

Arrest

nr. 338 576 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader R.B., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 11 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2025 werd ingediend door:

Naam: V. (...)

Voornamen: J.O. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)2003
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.02.2025 gezinshereniging aan met haar stiefvader B.R. (...) (RR (...), Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van haar vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Suriname (R1621753) op naam van betrokkene, met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via Nederland op 28.08.2023
- schoolverklaring LBO-Latour dd. 08.06.2023 waaruit blijkt dat betrokkene was ingeschreven voor het schooljaar 2022 - 2023
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.03.2022, 09.09.2022, 01.10.2022, 28.12.2022, 05.03.2023 en 05.05.2023
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: rekeninguittreksels KBC waaruit volgende inkomsten blijken:
 - * stortingen FPD (Federale Pensioendienst) voor de periode augustus 2024 – april 2025
 - * stortingen Sociale Verzekeringsbank dd. 22.08.2024 voor de periode augustus 2024 – december 2024 en februari - april 2025
 - * stortingen pensioenfonds vervoer voor de periode augustus 2024 - april 2025
 - * stortingen Randstad voor de weken 40/2024 en 46/2024: uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat deze uitzendarbeid van de referentiepersoon inmiddels werd stopgezet; deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van zijn bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de moeder van betrokkene / echtgenote van de referentiepersoon:
 - * loonfiches Agilitas Group voor de periode 30.12.2024 - 04.05.2025: uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat deze tewerkstelling op heden actueel is
 - * stortingen uitkering Solidaris voor de periode oktober 2024 – april 2025
- attesten dd. 22.04.2025 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Turnhout
- ongedateerde brief Solidaris
- medisch attest dd. 14.05.2025 op naam van de referentiepersoon

Er dient opgemerkt te worden dat ook de beide (half)zussen van betrokkene, zijnde B.L. (...) (OV(...)) en B.D. (...) (OV(...)) gelijktijdig een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Suriname en komst naar België.

De advocaat van betrokkene haalt in zijn begeleidend schrijven dd. 14.05.2025 aan dat betrokkene in juni 2023 afstudeerde, dat ze geen onroerende eigendommen bezat en niet over geld / inkomsten kon beschikken, behalve de (beweerde) zeer beperkte kappersinkomsten van haar zus B.L. (...). Er werd inderdaad aangetoond dat betrokkene tot het schooljaar 2022 – 2023 school liep, maar de overige verklaringen betreffende haar aangehaalde onvermogen zijn voor het overige loutere beweringen die niet gestaafd werden door officiële documenten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aangehaalde beperkte karakter van de inkomsten van de inwonende zus van betrokkene niet aangetoond werd, integendeel. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat zij wel degelijk over de nodige inkomsten uit deze activiteit kon beschikken. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 06.07.2023 toonde ze ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als manager bij 'Slayed by Tess' en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat B.L. (...) in het kader van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dd. 21.03.2024 (op naam van zichzelf en haar twee zussen)

aanhaalde dat haar vader (de referentiepersoon) de afgelopen jaren niet over de nodige bestaansmiddelen beschikte om, naast hun moeder en broer en zus die reeds in België verbleven, ook hen in Suriname te ondersteunen. Ze stelt dat ze tewerkgesteld was als kapster om een inkomen te verwerven en in te staan voor het levensonderhoud en studies van zichzelf en haar zussen.

Er werden zes geldstortingen uit de periode maart 2022 – mei 2023 vanwege de referentiepersoon aan de zus van betrokkene voorgelegd. Deze zouden volgens de advocaat van betrokkene bedoeld geweest zijn voor zowel de zus van betrokkene als haar twee zussen, waaronder betrokkene. Echter, deze geldstortingen zijn niet alleen te beperkt in aantal en in bedrag, ook zijn ze te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De bewering dat de voorgelegde stortingen louter als voorbeeld dienen en slechts een deel van het totaal van de verzonden sommen zijn, is een loutere bewering. Ze tonen niet aan dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij volgens de meest recente gegevens (april 2025) een gecombineerd maandelijks inkomen had van €1316,89.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen van de moeder van betrokkene dient opgemerkt te worden, voor zover ook de voorgelegde uitkering op heden nog steeds actueel is, ze momenteel inkomsten verwerft uit arbeid en uit een uitkering. Voor de periode januari 2025 – april 2025 heeft onze dienst een zicht op beide inkomstenbronnen en kunnen haar totale inkomsten berekend worden:

- januari 2025 (tewerkstelling week 1/25 – 9/25 + uitkering): €1895,55
- februari 2025 (tewerkstelling week 6/25 – 9/25 + uitkering): €1663,86
- maart 2025 (tewerkstelling week 10/25 – 13/25 + uitkering): €1657,04
- april 2025 (tewerkstelling week 14/25 – 17/25 + uitkering): €1728,07

Gezamenlijk beschikken de beide ouders van betrokkene in de periode januari 2025 – april 2025 over een gemiddeld maandelijks inkomen van €3053,02. Echter, dit is (gezien de gezinssamenstelling van de referentiepersoon) onvoldoende om in te staan voor het levensonderhoud van in totaal 6 volwassenen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 27.03.2025 – 15.07.2025 met tussenpozen tewerkgesteld was in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.02.2025 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel en van artikel 40bis, §2, (eerste lid) 3° van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Uit de uiteenzetting van haar eerste middel blijkt dat de verzoekende partij ook het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

2.1.1. Naast een theoretisch betoog bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“(…)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidige bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen.

□ het antwoord op de aanvraag van verzoekende partij in de (bestreden) beslissing

De bestreden beslissing (stuk 1) betekend aan verzoekende partij op 13 augustus 2025 motiveert en beoordeelt slechts enkel het criterium van het ten laste zijn, zowel ten tijde van het verblijf in Suriname als ten tijde van het verblijf in België. De verwerende partij komt ten onrechte tot de beslissing dat verzoekende partij niet ten laste zou zijn, quod certe non.

Volgens verwerende partij heeft de verzoekende partij onvoldoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. Enkel het school lopen wordt aangetoond, maar het onvermogen an sich zou volgens de bestreden beslissing niet worden aangetoond.

Voorts wordt verwezen naar de inkomsten van mevr. L.B. (...), die zeer beperkt bijkluste als kapper.

Vooreerst is verzoekende partij niet zomaar gelijk te stellen met haar halfzus L.B. (...).

Daarenboven zijn deze aanvullende inkomsten van L.B. (...) zeer beperkt en was dit louter te beschouwen als aanvulling op de steun die verzoekende partij mocht ontvangen van haar stiefvader.

Verwerende partij voegt hiermee contra legem een voorwaarde toe aan art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet alwaar er wordt gesteld dat verzoekende partij een overzicht kan voorleggen van de arbeidsinkomsten van een derde, zijnde haar halfzus. Nochtans heeft verzoekende partij genoegzaam aangetoond geen inkomsten te hebben gehad in Suriname aangezien ze student was.

Een overzicht vereisen van de inkomsten van derden, is een te extensieve, verregaande interpretatie door verwerende partij van het criterium van het ten laste zijn.

Vooreerst heeft verwerende partij noch de gemeente ooit gevraagd om dit overzicht bij te brengen in de afgeleverde bijlage 19ter. Daarenboven heeft de gemeente overeenkomstig 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 geoordeeld dat de aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk volledig was alvorens het dossier over te maken aan de verwerende partij.

Een dergelijk overzicht van inkomsten bijbrengen is bovendien voor verzoekende partij onmogelijk tenzij haar deze informatie vrijwillig zou worden afgeleverd door haar stiefzus.

Ook wat betreft het eigen vermogen van verzoekende partij, hetgeen nihil is, is het onmogelijk voor verzoekende partij om een negatief bewijs aan te leveren. In Suriname is het gebruikelijk dat veel mensen zelfs geen bankrekening hebben; banken weigeren klanten die onvermogen zijn.

Evenmin is het mogelijk om een overzicht bij te brengen van de onroerende goederen aangezien verzoekende partij geen onroerende goederen heeft. De Surinaamse overheid levert nu eenmaal geen documenten af waaruit blijkt dat iemand geen onroerende goederen heeft.

Verzoekende partij legt immers uit dat het voor haar onmogelijk was om aan een attest te geraken met het negatieve bewijs dat ze geen eigendom/onroerend goed bezit.

Daarenboven verwijst verzoekende partij wat dit punt betreft naar de onderstaande argumentering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 203 688 van 9 mei 2018:

“Ten slotte gaat de verzoekende partij in op het motief van de bestreden beslissing dat het attest van onvermogen dat stelt dat zij geen eigendommen bezit in het land van herkomst een verklaring op eer betreft en deze op zich niet als bewijsstuk van de situatie van de betrokkene kan worden aanvaard, aangezien het gesolliciteerd karakter van zulke verklaring niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij wijst er in de eerste plaats op dat dit punt geen relevantie meer heeft om het ‘ten laste’ zijn te beoordelen, aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat zij 78 jaar oud is, weduwe is, dat haar vier dochters in België wonen en dat haar familie haar geld stuurde. Ook wijst zij nogmaals op de waarde van het ouderdomspensioen en het acuut voedseltekort in Venezuela. In de tweede plaats verwijst de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het voorgelegde bewijs in het Venezolaans recht niet geldig zou zijn en dat de vraag zich stelt of in het Venezolaans recht een ander document eventueel beschikbaar zou zijn en welk document dit dan zou zijn. Zij besluit met verwijzing naar het arrest Reyes dat de gemachtigde in ieder geval de ingeroepen wetsbepalingen schendt door een bewijs te eisen dat “in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd”.

De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van het begrip ‘ten laste’ moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Teruggrijpend naar de voormelde arresten Jia en Reyes herhaalt de Raad dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de bloedverwant materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn

verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, pt. 36). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij 78 jaar is, weduwe is, dat haar vier dochters in België leven en dat haar familie haar geld stuurde. Op het gegeven dat de verzoekende partij weduwe is, werd hoger reeds ingegaan. De leeftijd van de verzoekende partij en de aanwezigheid van de vier dochters in België worden in de bestreden beslissing niet betwist. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar een aantal bewijzen van Small World dat er geld werd opgestuurd door de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar het feit dat “nog heel wat bewijzen” van geldstortingen via Small World werden overgemaakt en tevens een overzicht van Moneytrans-geldtransfers, maar dat geen enkele link met de betrokkene wordt aangetoond, zodat deze documenten niet aanvaard kunnen worden. Op dit tweede onderdeel van de betrokken motivering gaat de verzoekende partij niet in, zodat ook de Raad er niet verder op in moet en kan gaan. In de bestreden beslissing wordt echter niet gemotiveerd omtrent de geldstortingen waarvan de gemachtigde erkent dat deze gebeurden van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, zodat uit deze beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou betwisten dat uit deze stortingen een situatie van reële afhankelijkheid blijkt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in dit verband naar de motivering die in de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was opgenomen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde deze overwegingen in de thans bestreden beslissing echter niet heeft hernomen (het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of dit bewust of onbewust gebeurde), zodat dit betoog van de verwerende partij als een a posteriori motivering dient te worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor het andere onderdeel van het betoog van de verwerende partij dat slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen voorkomt, met name dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou blijken dat de afhankelijkheid reëel, significant en noodzakelijk is (en dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond).

Aangezien uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is gebleken dat de motieven aangaande de echtgenoot en het ouderdomspensioen van de verzoekende partij niet overeind kunnen blijven en dat de gemachtigde heeft nagelaten zich uit te spreken over de gedane geldstortingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde zich enkel (nog) uitspreekt over het voorgelegde bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat – gelet op de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie – op zich echter niet om het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande de onvermogens van de verzoekende partij te schragen. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in

Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aanvoert wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeind kan blijven.”

Buiten dat het vragen van de inkomsten van een derde geen criterium is, betreft dit bovendien een bijzonder onredelijk criterium hetgeen manifest ingaat tegen de manifeste beoordelingsruimte die Lidstaten hebben.

De enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9 januari 2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16 januari 2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken”.

Het vragen van een overzicht van inkomsten van derden, gaat alleszins in tegen het zich soepel opstellen door de Lidstaat met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan, alsook betreft het een bijkomend bewijs dat in de praktijk niet gemakkelijk kan worden geleverd en is dit hierdoor onverenigbaar met het Unierecht.

Daarenboven is het des te duidelijker hoe verzoekende partij wel kon overleven: verzoekende partij brengt immers de talrijke bewijzen van geldoverschrijvingen bij dat zij financiële steun heeft ontvangen van haar stiefvader en moeder van uit België.

Vervolgens worden nog de inspanningen van verzoekende partij in België tegen haar aangewend in de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat verzoekende partij gedurende enkele maanden met tussenpozen tewerkgesteld was in België. Verzoekende partij heeft inderdaad haar best gedaan om in België te werken maar zij verdiende manifest onvoldoende om niet langer als ten laste te kunnen worden beschouwd van haar ouders. Dus ook in België was zij en is zij thans nog steeds ten laste van haar ouders. Dit is bovendien geheel niet abnormaal voor een 22-jarige die nog maar pas in een ander continent woont.

Conclusie eerste middel:

De bestreden beslissing geeft een veel te enge interpretatie aan het criterium van het ten laste zijn die manifest ingaat tegen de leer van het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9 januari 2007 (C-1/05) alsook ingaat tegen de inhoud van het arrest nr. 203 688 d.d. 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij verwacht documenten te ontvangen die onmogelijk te bemachtigen zijn voor verzoekende partij in een land als Suriname, zoals een attest dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen. Hiermee wordt een criterium toegevoegd aan de wet alsook het redelijkheidsbeginsel en het art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden.

Voorts is de verwerende partij ook zeer onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan, met name wat betreft de overwegingen aangaande de inkomsten van de halfzus van verzoeker, i.e. een derde.

Daarenboven gaat de verwerende partij ook bijzonder onredelijk te werk daar men veronderstelt dat verzoekende partij, die slechts minimaal heeft gewerkt in België, zelfs in België mogelijk niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

De schending van de motiveringsplicht, de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van het legaliteitsbeginsel, de schending van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is dan ook aangetoond, hetgeen moet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, waarna de redenen hiervoor uiteengezet worden.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, weergegeven onder punt 1.2., haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het

bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van het geschonden geachte artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.1.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar stiefvader, van Nederlandse nationaliteit. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Nederlandse stiefvader.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het “*ten laste*” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning, al dan niet gecombineerd met een bewijs van gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. De bewijslast berust op dit punt bij de aanvrager.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.1.6. *In casu* besluit de verwerende partij dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, zodat de verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden en het recht op verblijf haar wordt geweigerd.

2.1.7. De Raad stelt vast dat betreffende de materiële/financiële ondersteuning door de vader van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (ingediend op naam van L.B. en haar twee zussen), de zus L.B. van de verzoekende partij stelde dat haar vader de afgelopen jaren niet over de nodige bestaansmiddelen beschikte om, naast hun moeder en broer en zus die reeds in België verbleven, ook hen in Suriname te ondersteunen, dat er zes geldstortingen werden voorgelegd uit de periode maart 2022-mei 2023 vanwege de vader aan de zus van de verzoekende partij, dat deze zouden bedoeld geweest zijn voor de zus van de verzoekende partij en haar twee zussen, waaronder de verzoekende partij, dat deze geldstortingen niet alleen te beperkt in aantal en in bedrag zijn, doch ook te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs, dat de bewering dat de voorgelegde stortingen louter als voorbeeld dienen en slechts een deel van het totaal van de verzonden sommen zijn, een loutere bewering is, dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dat betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon opgemerkt dient te worden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij volgens de meest recente gegevens een gecombineerd maandelijks inkomen had van 1316,89 euro, dat betreffende de bestaansmiddelen van de moeder dient opgemerkt te worden, voor zover de voorgelegde uitkering nog actueel is, dat ze momenteel inkomsten verwerft uit arbeid en uit een uitkering, dat zij voor de periode januari tot en met april 2025 maandelijks tussen de 1657,04 euro en 1895,55 euro inkomsten had, dat gezamenlijk beide ouders van de verzoekende partij in de periode van januari tot en met april 2025 over

een gemiddeld maandelijks inkomen van 3053,02 euro beschikken en dat dit echter, gezien de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, onvoldoende is om in te staan voor het levensonderhoud van zes volwassenen.

De verzoekende partij betoogt dat het duidelijk is hoe zij kon overleven, dat zij talrijke bewijzen van geldoverschrijvingen bijbrengt dat zij financiële steun heeft ontvangen van haar stiefvader en moeder in België. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij ontkent dat er enige financiële steun is geweest. Echter blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat het duidelijk is hoe zij kon overleven en er sprake is van talrijke bewijzen van geldoverschrijvingen enkel dat zij het oneens is met voornoemde motieven, doch slaagt zij er niet in met een dergelijk betoog om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad wijst er in dit kader op dat het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is dat de verwerende partij de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn, niet vervuld acht wanneer uit bewijzen van geldverzendingen, gelet op hun frequentie, regelmaat en hoegrootheid, onvoldoende blijkt dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan, om op grond van de zes geldverzendingen in de periode maart 2022-mei 2023, te besluiten dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud, te meer deze ook bedoeld zouden geweest zijn voor haar twee zussen.

2.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij motiveert dat zij onvoldoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn, dat enkel het schoollopen wordt aangetoond maar het onvermogen *an sich* niet wordt aangetoond, dat wordt verwezen naar de inkomsten van haar zus L.B., die zeer beperkt bijkluste als kapper, dat zij niet zomaar gelijk te stellen is met haar halfzus, dat daarenboven de aanvullende inkomsten van L.B. zeer beperkt zijn en dit louter te beschouwen was als aanvulling op de steun die zij mocht ontvangen van haar stiefvader, dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde *contra legem* toevoegt aan 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alwaar er wordt gesteld dat zij een overzicht kan voorleggen van de arbeidsinkomsten van een derde, zijnde haar halfzus, dat nochtans zij genoegzaam aangetoond heeft geen inkomsten te hebben gehad in Suriname aangezien zij studente was, dat een overzicht vereisen van de inkomsten van derden, een te excessieve, verregaande interpretatie is van het criterium van het ten laste zijn, dat voorts de verwerende partij noch de gemeente ooit gevraagd heeft om dit overzicht bij te brengen in de afgeleverde bijlage 19ter, dat daarenboven de gemeente heeft geoordeeld dat haar aanvraag wel degelijk volledig was alvorens het dossier over te maken aan de verwerende partij en dat een dergelijk overzicht van inkomsten bijbrengen bovendien voor haar onmogelijk is tenzij deze informatie vrijwillig zou worden afgeleverd door haar stiefzus. Zij vervolgt dat ook wat betreft haar eigen inkomen, hetgeen nihil is, het onmogelijk is voor haar om een negatief bewijs te leveren, dat in Suriname het gebruikelijk is dat veel mensen zelfs geen bankrekening hebben, dat banken klanten weigeren die onvermogen zijn, dat het evenmin mogelijk is om een overzicht bij te brengen van de onroerende goederen aangezien zij geen onroerende goederen heeft en de Surinaamse overheid nu eenmaal geen documenten aflevert waaruit blijkt dat iemand geen onroerende goederen heeft, dat zij immers uitlegt dat het voor haar onmogelijk was om aan een attest te geraken met het negatieve bewijs dat ze geen eigendom/onroerend goed bezit. De verzoekende partij verwijst betreffende het bewijzen van de afhankelijkheidsband en het onvermogen in het herkomstland naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en stelt dat buiten dat het vragen van de inkomsten van een derde geen criterium is, ook dit (bewijs van onvermogen) bovendien een bijzonder onredelijk criterium betreft hetgeen manifest ingaat tegen de manifeste beoordelingsruimte die de lidstaten hebben, dat lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan, dat de vereiste van bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet gemakkelijk kan geleverd worden, het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en bijgevolg onverenigbaar is met het Unierecht, dat het vragen van een overzicht van inkomsten van derden alleszins ingaat tegen het zich soepel opstellen door de lidstaat met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan, alsook dat het een bijkomend bewijs betreft dat in de praktijk niet gemakkelijk kan worden geleverd en hierdoor niet verenigbaar is met het Unierecht. Concluderend stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een veel te enge interpretatie geeft aan het criterium van het ten laste zijn die manifest ingaat tegen de leer van het Hof van Justitie in het arrest Jia alsook ingaat tegen de rechtspraak van de Raad, dat de verwerende partij verwacht documenten te ontvangen die onmogelijk te bemachtigen zijn in een land als Suriname, zoals een attest dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen, dat hiermee een criterium wordt toegevoegd aan de wet, alsook het redelijkheidsbeginsel en artikel 40bis, §2, (eerste lid,) 3° van de Vreemdelingenwet wordt geschonden en dat de verwerende partij ook zeer onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan met name wat betreft de overwegingen aangaande de inkomsten van haar halfzus, een derde.

De Raad stelt vast dat de motieven betreffende het al dan niet vermogend zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtuigend zijn. Immers is het motief dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van geldstortingen te beperkt zijn in aantal en bedrag – ook gelet op het feit dat ze bedoeld zijn voor de verzoekende partij en haar twee zussen – en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs, dat ze niet aantonen dat de verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basislevensonderhoud te voorzien – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoonbaar dat dit foutief of kennelijk onredelijk is – voldoende om de vaststelling dat de aangehaalde afhankelijkheidsband in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond en de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de voorwaarden, te schragen.

Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogend was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat – gelet op de bewijzen van geldstortingen die beperkt zijn in aantal en bedrag, te meer gelet op het feit dat ze ook bedoeld zijn voor haar twee zussen – aangetoond is dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogend zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aannemelijk gemaakt dat zij financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon om te voorzien in haar basislevensonderhoud en dit motief niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling dat de aangehaalde afhankelijkheidsband in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond en de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de voorwaarden te schragen, is het motief betreffende het al dan niet onvermogend zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.9. Gelet op de motieven weergegeven in punt 2.1.7. – waarbij gewezen wordt op de beperktheid in aantal en bedrag van de geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in het land van herkomst en het niet beschikken door de referentiepersoon (en de moeder van de verzoekende partij) over voldoende bestaansmiddelen om in te staan voor het levensonderhoud van zes volwassenen – die voldoende schragend zijn om de vaststelling dat de aangehaalde afhankelijkheidsband in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond en de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de voorwaarden te onderbouwen, is ook het motief dat blijkt dat de verzoekende partij sedert 27 maart 2025 tot 15 juli 2025 met tussenpozen tewerkgesteld was in België, dat om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, men ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, en dit tot op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht, dat geenszins gesteld kan worden dat dit voor de verzoekende partij het geval is, overtuigend.

Het betoog dat haar inspanningen tegen haar aangewend worden alwaar wordt gesteld dat zij gedurende enkele maanden met tussenpozen tewerkgesteld was in België, dat zij inderdaad haar best heeft gedaan om in België te werken maar zij manifest onvoldoende verdiende om niet langer als ten laste te kunnen worden beschouwd van haar ouders, dat dus ook in België zij ten laste was en nog steeds is van haar ouders, dat dit bovendien geheel niet abnormaal is voor een 22-jarige die nog maar pas in een ander continent woont, dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk gaat daar men veronderstelt dat zij, die slechts minimaal gewerkt heeft in België, zelfs in België mogelijk niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, is dan ook gericht tegen een overtuigend motief en kan alsdan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.10. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen op geen enkele manier op afdoende gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze de bestreden beslissing kunnen schragen, noch dat de verwerende partij ten onrechte tot de beslissing komt dat zij niet ten laste zou zijn.

2.1.11. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met voorgaand betoog geenszins aannemelijk dat de door haar in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen, waaronder het legaliteitsbeginsel, door de verwerende partij werden geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.12. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet wordt aangetoond en dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het legaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 40bis, §2, (eerste lid,) 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit blijkt evenmin.

2.1.13. Tot slot wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en legaliteitsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

2.1.14. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 4, 7 en 19.2 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 22 van de Grondwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij ook de motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, geschonden acht.

2.2.1. Na het citeren van de door haar geschonden geachte bepalingen en een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“de schending van artikel 4 en artikel 7 en artikel 19.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals aangepast (Pb. 14 december 2017, C 303/1, 26 oktober 2012, C 326/391 en 7 juni 2016, C 202/389) (...)

de schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM (...)

de schending van artikel 22 van de Grondwet (...)

de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (...)

de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d.15.12.1980 (...)

de schending van artikel 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 (...)

de schending van de motiveringsplicht: (...)

de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (...)

de schending van het redelijkheidsbeginsel (...)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde wettelijke bepalingen en beginselen schendt en wel om volgende redenen.

Door de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt het recht op gezinsleven en privéleven van verzoekende partij geschonden en dreigt zij het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen.

De bestreden beslissing belet verzoekende partij als 22-jarige om haar privé- en gezinsleven samen met haar Nederlandse Unieburger stiefvader en moeder in België gevestigd en diens gezin verder op en uit te bouwen in België waarbij verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke behandeling.

Van de Nederlandse stiefvader en de moeder van verzoekende partij die beiden hier leven en werken, kan geenszins worden verwacht/vereist dat zij het gezinsleven met verzoekende partij in het door armoede getroffen Suriname zouden gaan beleven en verder op- en uitbouwen.

Verzoekende partij en haar stiefvader en moeder moeten derhalve hun gezinsleven in België verder kunnen op- en uitbouwen.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij en haar Nederlandse stiefvader en moeder in België gevestigd.

De bestreden beslissing brengt verzoekende partij immers in een illegale toestand, waarna verwerende partij wellicht op grond van art. 7 van de Vreemdelingenwet zal argumenteren over geen discretionaire bevoegdheid te beschikken en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten moeten af te leveren.

Vraag die zich hierbij stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten - in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij op respect voor het in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang, dit zeker gelet op de specifieke afhankelijkheidssituatie t.a.v. haar in België gevestigde stiefvader en moeder waarin verzoekende partij zich bevindt.

Immers, verzoekende partij is een jonge pas afgestudeerde werkloze ex-studente die financieel zwak is en in Suriname geen familie heeft waarop zij kan steunen voor de voor haar levensnoodzakelijke zorgen, temeer nadat haar zussen tevens naar België zijn verhuisd.

Verzoekende partij:

- is 22 jaar oud;*
- was slechts (net enkele dagen) 20 jaar oud was toen ze naar België kwam;*
- toont aan dat zij 2 maanden voor haar vertrek naar België nog student was en aldus nooit gewerkt heeft;*
- verzoekende partij ongehuwd is;*
- verzoekende partij geen onroerende goederen heeft;*
- verzoekende partij geen bankrekening heeft;*
- verzoekende partij enkel kan overleven dankzij de steun van de referentiepersoon.*

De stiefvader en moeder van verzoekende partij zijn de steun en toeverlaat van verzoekende partij waar zonder zij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoekende partij is dan ook volstrekt afhankelijk van haar in België gevestigde stiefvader en moeder.

Met deze aan haar bekende elementen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden en in elk geval heeft de verwerende partij in deze geen behoorlijke afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij en deze van de Belgische staat. De verwerende partij dient een fair balance-toets te doen en deze is niet gebeurd en in elk geval niet op behoorlijke zorgvuldige wijze gebeurd.

Het gezins- en privéleven van verzoekende partij zoals vooropgesteld in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt door de bestreden beslissing geschonden.

Bovendien dreigt verzoekende partij door de bestreden beslissing, gelet op haar kwetsbare profiel zoals hierboven uiteengezet, het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen absoluut verboden door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Immers, het terug zenden naar het land van herkomst van een 22-jarige kwetsbare alleenstaande dame die in armoede verkeert en volstrekt afhankelijk is voor de voor haar levensnoodzakelijke zorgen van haar in België gevestigde Nederlandse Unieburger stiefvader en diens gezin is in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van hetgeen hierboven is uiteengezet, is dan ook aangetoond dat tevens artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn geschonden.

Conclusie tweede middel:

Door geen - alleszins niet afdoende - rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende partij in België en haar kwetsbaar profiel in combinatie met de slechte situatie in Suriname en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen en aan verzoekende partij een bijlage 20 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet - alleszins niet op afdoende wijze - zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald en handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en schendt de verwerende partij artikel 4 en artikel 7 en artikel 19.2. van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 en artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en schendt de verwerende partij artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 en 7 1 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Het tweede middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring."

2.2.2. De Raad herhaalt dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze

bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij laat na om bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 19.2 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schendt.

Met het louter hypothetisch betoog dat de verwerende partij, gelet op het feit dat de bestreden beslissing haar in een illegale toestand brengt, wellicht op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zal argumenteren over geen discretionaire bevoegdheid te beschikken en aldus een bevel om het grondgebied te verlaten te moeten afleveren, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 19.2 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 7, 1, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

2.2.3. Voor een theoretische toelichting bij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan verwezen worden naar de uiteenzetting in punten 2.1.2. en 2.1.3.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.2.5. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.6. De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven met haar Nederlandse stiefvader en haar moeder in België.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, §34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, §36).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar stiefvader van Nederlandse nationaliteit. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat zij *“ten laste”* is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak, het weze herhaald, haar stiefvader van Nederlandse nationaliteit.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip *“ten laste”* – met name dat aangetoond dient te worden dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt derhalve een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ascendenten worden vereist (*‘ten laste’* zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat *“de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond”*. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde – van het *“ten laste”* – zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse stiefvader (en haar moeder) wordt derhalve niet aangetoond. Hierbij dient er nog op gewezen te worden dat uit de stukken van het administratief dossier ook niet kan blijken dat niettegenstaande zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Nederlandse stiefvader, zij wel ten laste is van haar moeder. Ook in onderhavige procedure voegt zij geen stukken die bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder kunnen aantonen.

Waar de verzoekende partij meent dat zij een gezinsleven heeft met haar Nederlandse stiefvader en haar moeder die in België verblijven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maakt zij dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, wordt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar ouders in de zin van artikel 8 van het EVRM immers niet aangetoond. Uit het louter samenwonen op heden kunnen ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid afgeleid worden. Zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft het louter gegeven dat de verzoekende partij op het adres van haar Nederlandse stiefvader gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon daar het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden. De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet.

Door enkel erop te wijzen dat zij een jonge pas afgestuurde werkloze ex-studente is die financieel zwak is, dat zij geen familie heeft in Suriname waarop zij kan steunen voor de levensnoodzakelijke zorgen, te meer ook haar zussen naar België zijn verhuisd, dat zij 22 jaar oud is, dat zij slechts (net enkele dagen) 20 jaar oud was toen zij naar België kwam, dat zij twee maanden voor haar vertrek naar België nog student was en aldus nooit heeft gewerkt, dat zij ongehuwd is, dat zij geen onroerende goederen heeft, dat zij geen bankrekening heeft, dat haar stiefvader en haar moeder haar steun en toeverlaat zijn, toont zij niet aan dat er in de relatie tussen haar en haar Nederlandse stiefvader en haar moeder sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Evenmin toont zij dit, te meer gelet op de motieven van de bestreden beslissing, aan met de loutere bewering dat zij enkel kan overleven, dankzij de steun van de referentiepersoon en dat zij volstrekt

afhankelijk is van haar in België gevestigde stiefvader en moeder. Zij toont dan ook het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar Nederlandse stiefvader en haar moeder niet aan.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden.

2.2.7. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In die zin is het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen behoorlijke belangenafweging heeft gemaakt terwijl zij een 'fair balance'-toets dient te doen en deze niet is gebeurd, in elk geval niet op behoorlijk zorgvuldige wijze is gebeurd, dat van haar Nederlandse stiefvader en haar moeder, die beiden in België leven en werken, geenszins kan verwacht worden dat zij het gezinsleven met haar in het door armoede getroffen Suriname zouden gaan beleven en verder op- en uitbouwen, dat haar stiefvader en moeder derhalve hun gezinsleven in België moeten kunnen verder op- en uitbouwen, dat de bestreden beslissing een inmenging is in het gezins- en privéleven van haar en haar ouders die in België zijn gevestigd, dat zich hierbij de vraag stelt of dergelijke inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat de rechtspraak van het EHRM van oordeel is dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium 'noodzakelijk in een democratische samenleving' indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel, dat in dit kader het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van de verzoekende partij op respect voor het in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang is, dit zeker gelet op de specifieke afhankelijkheidssituatie ten aanzien van haar in België gevestigde stiefvader en moeder waarin de verzoekende partij zich bevindt – waarbij de Raad aldus herhaalt dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in voormelde relatie niet worden aangetoond – niet dienstig.

2.2.8. Voorts merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij enkel het verblijf werd geweigerd maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar Nederlandse stiefvader en haar moeder.

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan dat een normale ouder-kindrelatie, waarbij dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij meerderjarig is, niet mogelijk is wanneer zij niet in België mag wonen.

2.2.9. Bovendien wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar ouders en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, §37).

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie geweigerd. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dan wil dit nog niet zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

2.2.10. Waar de verzoekende partij nog wijst op een privéleven, kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij ertoe gehouden was het privéleven van haar en/of van haar gezin te toetsen in de thans bestreden beslissing. Ook hier blijkt niet dat een belangenafweging

hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.11. Daarnaast benadrukt de Raad opnieuw dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

2.2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest, die in een gelijkaardige bescherming voorzien, wordt evenmin aangetoond.

2.2.13. Ook maakt de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, een schending van de (formele en/of materiële) motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.14. Nu de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat haar recht op een gezins- en privéleven geschonden wordt door de *in casu* bestreden beslissing, toont zij ook geenszins aan dat zij dreigt "*het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen*". De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing haar, als 22-jarige, belet om haar privé- en gezinsleven samen met haar Nederlandse stiefvader en haar moeder en diens gezin in België verder op en uit te bouwen en meent dat zij hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling, doch gaat zij er met een dergelijk betoog vooreerst aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Voorts wordt ook herhaald dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar recht op een gezins- en privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing en dat zij niet aantoont dat een normale ouder-kindrelatie, waarbij opgemerkt wordt dat de verzoekende partij meerderjarig is, niet mogelijk is wanneer zij niet in België mag wonen. Door louter te stellen dat haar stiefvader en haar moeder haar steun en toeverlaat zijn, toont zij geenszins aan, gelet op wat voorafgaat, dat zij, wanneer zij niet in België mag wonen, geen menswaardig leven kan leiden. Evenmin maakt zij door te wijzen op haar profiel – een jonge pas afgestuurde werkloze ex-studente die financieel zwak is, die geen familie heeft in Suriname waarop zij kan steunen voor de levensnoodzakelijke zorgen, te meer ook haar zussen naar België zijn verhuisd, die 22 jaar oud is en slechts (net enkele dagen) 20 jaar oud was toen zij naar België kwam, die twee maanden voor haar vertrek naar België nog student was en aldus nooit heeft gewerkt, die ongehuwd is, geen onroerende goederen en geen bankrekening heeft – aannemelijk dat zij door de bestreden beslissing slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling. Hierbij benadrukt de Raad dat gelet op de motieven van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat zij enkel kan overleven dankzij de steun van de referentiepersoon en dat zij volstrekt afhankelijk is voor haar levensnoodzakelijke zorgen van haar in België gevestigde stiefvader en moeder. De Raad wijst er eveneens op dat ook haar twee halfzussen B.D.J. en B.L.G. geen verblijfsrecht hebben in België. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij in het land van herkomst in armoede verkeert. Nog daargelaten de vraag of een onvermogen in Suriname op afdoende wijze kan aangetoond worden, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet ontkent dat uit de beperkte geldstortingen door haar ouders aan haar en haar halfzussen in Suriname, niet blijkt dat de verzoekende partij en haar halfzussen afhankelijk waren van hun ouders om in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor aldus niet kan uitgesloten worden dat eigen inkomsten en/of steun van derden beschikbaar waren/zijn om in het levensonderhoud te voorzien.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

2.2.15. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij concludeert dat door geen – alleszins niet afdoende – rekening te houden met haar gezinsleven in België en haar kwetsbaar profiel in combinatie met de slechte situatie in Suriname en toch het recht op verblijf te weigeren, de verwerende partij de bestreden beslissing niet – alleszins niet op afdoende wijze – motiveert en zij onzorgvuldig en onredelijk handelt en de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen schendt.

2.2.16. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER